

מאמר שלישי

תפקיד ימי הספירה שינוי המהות

א.

התורה שנרמזה בוהקרכתם מנחה חדשה לה' צריכים לעבודת הספירה של שבע שבתות חמישים יום של עבודה כדי להפוך מבחי' בהמה לבחי' אדם.

עוד י"ל במשמעות מנחה חדשה לה' ע"פ האמור שעיקר העבודה בתקופת ימי הספירה להתחדש ככרי' חדשה מבחי' בהמה לבחי' אדם. וזה פירוש והקרכתם מנחה חדשה שע"י עבודת הספירה תתחדשו להיות כמציאות חדשה. ומרומז בר"ת של מנחה חדשה אותיות מ"ח, שכזה יתרון האדם מן הבהמה, כי הבהמה אין לה דעת ושלטון החומר והטבעיות שולט עלי', ואילו האדם הוא בעל מח הדעת ומסוגל להיות תמיד תחת שלטון הדעת. ועפ"ז נבין מאמר מרן אדמו"ר בב"א זי"ע שעיקר התיקונים בימי הספירה הם השבתות, כדכתיב שבע שבתות תמימות תהיינה, שלכהפ"ח השבתות תהיינה תמימות. דמאחר שעיקר העבודה של ימי הספירה היא להיות כרי' חדשה, הרי הזמן המסוגל ביותר לזה הוא ש"ק, שבו מסוגל איש יהודי להתחדש לברי' חדשה, כי בש"ק מתחדשת כל הבריאה לבריאה חדשה, ומתוך כך מסוגל גם כל יחיד להתהפך ולהיות כרי' חדשה, וע"כ השבתות הם הזמן המסוגל להשתנות מבחי' בהמה לבחי' אדם.

ב.

וע"פ הדברים האלה יתבאר מה שאמרו ז"ל בזוה"ק שימי הספירה הם בכחי' ספירת שבעה נקיים לטהר אשה לבעלה קודם חג השבועות שהוא בחי' נשואין. ותמוה א"כ מדוע צריך לספור שבע שבתות ולא די בז' ימים. ומרן אדמו"ר בב"א זי"ע אמר בזה, שימי התשובה בין ר"ה ליוה"כ"פ הם שבעה כנגד ז' המדות, היינו בכללות המדות, ואילו ימי הספירה הם ז' פעמים ז' גם בפרטות המדות. והביאור בזה, שתפקיד ימי הספירה הוא כאמור להיות כרי' חדשה כהכנה לקבלת התורה, וכמאחז"ל בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, דהיינו שבכל דור חייב אדם לראות שיהי' יוצא הוא

וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' תספרו חמישים יום והקרכתם מנחה חדשה לה'. צריך לבאר סיום הפסוק והקרכתם וגו', שלכאורה הוא קשור לפסוק השני ממושבותיכם תביאו לחם תנופה שמים וגו', לומר שמנחה זו מביאין מן החדש, וא"כ ה"י ראוי לכתוב זאת בפסוק של ממושבותיכם תביאו, ומדונכת בפסוק של וספרתם לכם משמע שזה קשור לענין הספירה. עוד יש לבאר הלשון עומר התנופה שנאמר כאן, וכן בשתי הלחם דעצרת נאמר לחם תנופה, ואם כי מצינו ענין תנופה גם בשאר קרבנות הרי בב' אלו במיוחד נקרא הקרבן עצמו ע"ש התנופה, ובודאי יש טעם בדבר.

וי"ל ע"פ שפירש מרן אדמו"ר בב"א זי"ע בשם אביו אדמו"ר בר"ש זי"ע בפ' אדם ובהמה תושיע ה' שמרמו על עבודת ימי הספירה. כי את העומר בתחילת ימי הספירה הביאו משעורים שהם מאכל בהמה, ושתי הלחם שהקריבו כחג השבועות היו מחטים מאכל אדם, והטעם לפי שבהיותם כמצרים היו ישראל בכחי' בהמה כמאחז"ל (שוח"ט קי"ד) עה"פ לקחת לו גוי מקרב גוי וכו', שישראל במצרים היו כעובר במעי בהמה משוקעים בטומאה מכל עבריהם. וכמבואר בספר באר אברהם שיצי"מ לא היתה יכולה להיות ע"י טהרת המדות, כיון שהיתה אז כזו התעבות המדות שלא היו יכולים להתחיל לטהר אותן, והגאולה היתה רק מכח האמונה כמאחז"ל בזכות האמונה נגאלו, ורק אחר שיצאו ממצרים התחילו ימי הספירה שהם תקופת טהרת המדות ובה התהפכו והתעלו מבחי' בהמה לבחי' אדם, אשר זה התפקיד הק' של ימי הספירה להפוך את המציאות שלו למציאות חדשה לגמרי, כי אי אפשר להגיע לקבלת התורה רק אם הוא בכחי' אדם. ולפי האמור נפרש הכתוב וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' והקרכתם מנחה חדשה לה' כמש"כ הכלי יקר שמנחה חדשה היא רמו לקבלת התורה שנאמר עלי' בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, והיינו שבכדי להגיע לקבלת

עצמו ממצרים ולהתהפך מבחי' עובר במעי בהמה לבחי' אדם, ע"כ צריך שתהי' העבודה הזאת הן בכל מדה בכללותה והן בכל פרטותי', שאז יהי' ראוי ומוכשר לקבלת התורה.

והנה ע"פ הנאמר שהתכלית היא ליהפך מבחי' בהמה לבחי' אדם, ולכן קרבן חג השבועות הביאו ממאכל אדם, יש לפרש גם המשך הכ' ממושבותיכם תביאו לחם תנופה שתיים וגו' ביכורים לה', דלאחר שכבר השיג בחי' אדם ראשית העבודה היא ביכורים לה'. והוא ע"פ מאמר מרן בב"א זי"ע כפ' אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם, שהעיקר הוא אדם כי יקריב מכם, מה שמקריב ממנו עצמו, מכ"ם ר"ת מדה כנגד מדה, היינו שיעשה בניגוד למדתו וטבעו, ואת החשוב לו ביותר היקר ביותר והקשה ביותר יקריב להשי"ת, שזה נקרא קרבן לה'. דיש שאדם נתפס בעבודת ה' לעניינים קלים, שאינם עולים לו בקושי, אך כאמור עיקר הקרבן לה' הוא אדם כי יקריב מכם, הדברים הקשים ביותר, שאותם דוקא יקריב לה'. וזה ג"כ שאמר הכ' ממושבותיכם תביאו וגו' ביכורים לה', היינו את הדבר החביב והקשה לו ביותר, אותו יקריב לה'. ואומרו תביאו לחם תנופה שתיים, שתי הלחם מרמזין, (א) על לחם כפשוטו היינו תאות אכילה, (ב) כדרשת חז"ל על הלחם אשר הוא אוכל, שאלו ב' העניינים נפשו של אדם מחמדתן, ואותם ימסור להשי"ת ביכורים לה'.

ג.

ויבואר עוד ע"פ כל זה ענין עומר התנופה, ולחם תנופה, ע"ד הסיפור מהרה"ק רבי אהרן הגדול מקרלין זי"ע, שכידוע היתה עבודתו הק' להשיב בעלי תשובה לאביהם שבשמים ורבים השיב מעון, ופעם

אחת פגע באדם שהי' כבר כ"כ רחוק רח"ל עד ששום דיבורים לא הועילו לו, ותפסו בדש בגדו וטלטל אותו באמרו אליו עד מתי יסתובב כך עלי אדמות, ומיד התלהב הלה והשתטח על הארץ בזעקה גדולה ומרה שרוצה לשוב בתשובה. אח"כ הסביר רבי אהרן ז"ל, שהאיש הזה כבר הי' מנותק מן השורש רח"ל, ולכן לא הועילו שום דיבורים שדיברו אליו, כי לא הי' מסוגל כלל לשמוע, וע"י הטלטלה שטלטלו חיבר אותו בחזרה אל השורש, ומיד התעורר לשוב בתשובה שלמה. ועד"ז בארנו בפר' כהעלותך (במדבר ח) והניף אהרן את הלויים תנופה לפני ה', שענין התנופה הי' ג"כ שאהרן טלטל את כל לוי ממציאיותו, כי אז נתקדשו הלויים לעבודת ה', ובכדי להתעלות למדרגה יותר גבוהה להיות משרת לה' הי' הלוי זקוק שיטלטלו את כל מציאיותו וירימו אותו לעולם יותר גבוה. וזה גם ענין עומר התנופה ולחם תנופה. שבכדי להפוך למציאות חדשה מבחי' בהמה זקוקים לבחי' זו של תנופה וזעזוע, בכדי להגיע לבחי' אדם, וכמ"כ להגיע לדרגת אדם כי יקריב מכם ביכורים לה', למסור להשי"ת את כל העניינים היקרים והחביבים עליו ביותר, צריכים בחי' תנופה וטלטלה, נמצא שתנופת העומר ושתי הלחם היו בחי' טלטול לכלל ישראל לחברם למדרגה יותר גבוהה בעבודת ה'.

ולכן לא נזכר בתורה זמנו של חג השבועות, אלא רק בהמשך לוספרתם לכם וגו', לפי שהוא המשך והשלמה לחג הפסח ולכל החמישים יום, כדאיתא שימי הספירה הם בבחי' חול המועד ארוך שתחילתו בי"ט ראשון של פסח וסיומו בחג השבועות ובאמצע ימי תוה"מ. והם הימים הקדושים ביותר בשנה אשר נתן הקב"ה אותם לטהרנו מקליפותנו ומטומאותנו, דהיינו ליהפך מבחי' בהמה לבחי' אדם השולט על כל עניניו ותאוותיו, שהתכלית היא ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה להגיע למדרגה העליונה של קבלת התורה.